

LA ROSA PERDUDA

Clarinet en Si \flat , Viola o Violoncel i Piano

Clarinet in B \flat , Viola or Cello and Piano / Clarinete en Si \flat , Viola o Violonchelo y Piano

Prefaci / Preface / Prefacio	3
La rosa perduda	4
Apunt biogràfic	19
Biographical note	20
Apunte biográfico	20

Anna Cazorra

Aprox.: 9'

Reg. B.4150

EDITORIAL DE MÚSICA
BOILEAU

Provença, 287 · 08037 BARCELONA (Spain)
Tels. (+34) 932 155 334 / (+34) 934 877 456
www.boileau-music.com · boileau@boileau-music.com

[CAT]

PREFACI

Anna Cazorra va escriure *La rosa perduda* per a clarinet, viola i piano durant l'estiu de l'any 2017 a València, com a resposta a una proposta que li va fer el clarinetista Jaime Martínez Ramírez. Escrita en un sol moviment, *La rosa perduda* cerca en tot moment la participació equitativa dels tres instruments en una mateixa dialèctica musical i similar nivell d'exigència tècnica. L'obra està estructurada en dues parts: la primera conté la presentació dels tres temes; la segona un tema central i una breu, però intensa, reexposició.

L'obra s'inicia amb un tema *Tranquillo* de caràcter jazzístic i amb una forta influència del swing, que li atorga un tarannà sensual. La viola imita el baix característic del contrabaix en una agrupació de jazz, combinant passatges en pizzicato que enfatitzen els ritmes irregulars i sincopats amb altres en què dialoga amb el clarinet, que és qui porta el pes melòdic. Al segon tema, de tempo *Allegro*, el clarinet i la viola confeccionen un discurs musical animat. Un tercer tema, *Moderato*, es va desenvolupant en ritme de rumba estilitzat que, finalment, es va apaivagant per donar pas al tema central. Aquest és un tema molt més líric, de caire romàntic i de balada, en el que dialoguen els tres instruments. L'intercanvi del motiu principal es va intensificant, adquirint-hi un caràcter força passional. Finalment, el tema central condueix a la reexposició del segon tema de l'inici, que recupera els ritmes sincopats i el diàleg lleuger entre els instruments. Tanca l'obra un nou motiu que esclata amb força, reelaborant i fusionant ritmes llatins, que troba, aquí, el punt culminant de l'obra.

El títol, *La rosa perduda*, evoca l'ambient dels antics clubs i cabarets dels suburbis de les ciutats americanes, concebuts per a l'entreteniment del públic després d'una àrdua jornada de treball. Podria fer referència al nom artístic d'una cantant que, després de la seva actuació en un d'aquests espais, desapareix entre el fum de les cigarretes i els purs. És per aquest motiu que aquesta obra conté una gran varietat de ritmes que es van succeïnt i que assegura la tensió musical des de l'inici fins al final de l'obra.

[ENG]

PREFACE

Anna Cazorra composed *La rosa perduda* for clarinet, viola, and piano during the summer of 2017 in Valencia, in response to a request from clarinetist Jaime Martínez Ramírez. Written in a single movement, *La rosa perduda* constantly seeks an equitable interaction of all three instruments in a shared musical dialectic and similar technical level. The piece is structured in two parts: the first presents three themes, while the second develops a central theme followed by a brief but intense re-exposition.

The work opens with a *Tranquillo* theme of a jazz character, strongly influenced by a swing beat, which connotes a sensual tone. The viola imitates the typical bass lines found in a jazz ensemble, blending pizzicato passages that emphasize irregular and syncopated rhythms with others in which it dialogues with the clarinet, which carries the melodic lead. During the second theme, *Allegro*, the clarinet and viola craft a lively musical discourse. A third theme, *Moderato*, evolves in a stylized rumba rhythm that gradually fades away, making way for the central theme. This theme is much more lyrical,

romantic in nature, and balladic, with all three instruments engaging in conversation. The exchange of the main motif intensifies, taking on a highly passionate character. Finally, the central theme leads to the re-exposition of the second theme from the beginning, bringing back the syncopated rhythms and the light dialogue between the instruments. The work ends with a new motif that bursts forth energetically, reworking and merging Latin rhythms, which reaches the piece's climax.

The title *La rosa perduda* evokes the atmosphere of the old clubs and cabarets in the suburbs of American cities, designed for the entertainment of the public after a long workday. It could be a reference to the stage name of a singer who, after performing in one of these spaces, disappears into the haze of cigars. This is why the piece contains a wide variety of rhythms that follow one another, ensuring musical tension from beginning to end.

[CAST]

PREFACIO

Anna Cazorra compuso *La rosa perduda* para clarinete, viola y piano durante el verano de 2017 en Valencia, como respuesta a una propuesta del clarinetista Jaime Martínez Ramírez. Escrita en un solo movimiento, *La rosa perduda* busca en todo momento la participación equitativa de los tres instrumentos en una misma dialéctica musical y un similar nivel de exigencia técnica. La obra está estructurada en dos partes: la primera contiene la presentación de tres temas; la segunda presenta un tema central y una breve, pero intensa, reexposición.

La obra comienza con un tema *Tranquillo* de carácter jazzístico y una fuerte influencia del swing, que le otorga un tono sensual. La viola imita el bajo característico del contrabajo en una formación de jazz, combinando pasajes en pizzicato que enfatizan los ritmos irregulares y sincopados con otros en los que dialoga con el clarinete, que lleva el peso melódico. En el segundo tema, de tempo *Allegro*, el clarinete y la viola tejen un discurso musical animado. Un tercer tema, *Moderato*, se desarrolla en un ritmo de rumba estilizado que, finalmente, se va apagando para dar paso al tema central. Este es un tema mucho más lírico, de aire romántico y de balada, en el que dialogan los tres instrumentos. El intercambio del motivo principal se intensifica, adquiriendo un carácter pasional. Finalmente, el tema central conduce a la reexposición del segundo tema del inicio, que recupera los ritmos sincopados y el diálogo ligero entre los instrumentos. Cierra la obra un nuevo motivo que estalla con fuerza, reelaborando y fusionando ritmos latinos, que encuentra, aquí, el punto culminante de la pieza.

El título, *La rosa perdida*, evoca el ambiente de los antiguos clubes y cabarets de los suburbios de las ciudades americanas, concebidos para el entretenimiento del público después de una ardua jornada laboral. Podría hacer referencia al nombre artístico de una cantante que, tras su actuación en uno de esos espacios, desaparece entre el humo de los cigarrillos y los puros. Es por este motivo que la obra contiene una gran variedad de ritmos que se suceden, asegurando la tensión musical desde el principio hasta el final de la pieza.

11

f *mf* *f* *mf* *f* *mf* *f*

8va

14

f *mf* *f* *mf* *f* *mf* *f* *mf*

arco

18

p *mf* *f* *mf* *f* *mf* *f* *mf* *f* *mf* *pizz.*

arco

23

f *f* *f* *mf* *f*